

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Moniky Javorové a soudců JUDr. Miroslavy Honusové a Mgr. Jiřího Gottwalda v právní věci žalobce **KOVOKARD s.r.o.**, se sídlem v Prostějově – Vrahovicích, Vrahovická 4251, zastoupeného Ing. M. P., proti žalovanému **Finančnímu ředitelství v Ostravě**, se sídlem v Ostravě – Moravské Ostravě, Na Jízdárně 3, o přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 11.5.2010 č.j. 247//10-1301-803479 a č.j. 164/10-1301-803479, ve věcech daně z přidané hodnoty,

t a k t o :

- I. Rozhodnutí Finančního ředitelství v Ostravě ze dne 11.5.2010 č.j. 247/10-1301-803479 a č.j. 164/10-1301-803479 se pro vady řízení **zrušují** a věci se **vracují** žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je **povinen** zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení částku 8.800,-Kč, a to ve lhůtě 30-ti dnů od právní moci tohoto rozsudku

k rukám Ing. M. P.

Odůvodnění:

Žalobce označil za předmět žaloby spor o okamžik vyměření a vrácení nadměrných odpočtů daně z přidané hodnoty (dále jen DPH) za zdaňovací období prosinec 2008 a duben 2009. Žalobce v obou případech podal řádně daňová přiznání a žalovaný se domnívá, že platně zahájil vytýkácí řízení a tím učinil úkon, který umožňuje navrácení nadměrných odpočtů v řádném termínu. Žalobce se domnívá, že vytýkácí výzvy byly nedůvodné a účelově obcházejely právní předpisy, přičemž měly za cíl faktické nevrácení nadměrných odpočtů v obvyklých lhůtách. Mezi žalobcem a žalovaným není žádného sporu o rozhodné skutkové okolnosti důležité pro stanovení daně. Ačkoliv daň byla nakonec vyměřena a nadměrný odpočet vrácen přesně tak, jak byl přiznán, žalobce podává žalobu, neboť má za to, že daň byla nesprávně vyměřena k jinému datu, než jak tomu má být a dále proto, že žalovaný odmítá přiznat žalobci za dobu prodlení majetkovou náhradu - úrok z přeplatku zaviněného správcem daně, o který žalobce požádal, ale ke dni podání žaloby mu nebyl vyplacen. Svůj názor žalobce opírá o rozsudek Evropského soudního dvora (dále jen ESD) C-286/94 *Garage Molenheide*. Dále žalobce zpochybnil kvalifikované předpoklady vytýkácí výzvy, kterou správce daně v obou případech vydal. Žalovaný se brání tomu, aby byla daň v případě, že se vydaný platební výměr neodchyluje od obsahu daňového přiznání, vyměřena k původnímu datu splatnosti. Žalovaný tvrdí, že ačkoliv se daň neodchyluje, nebyla vyměřena konkludentně, ale až doručením platebního výměru. Podle žalobce však vytýkácí výzvy nebyly právně účinné, neměly zákonné náležitosti a díky tomu došlo ke konkludentnímu vyměření daně v původních termínech a nikoliv, jak uvádí žalovaný, doručením platebních výměrů. V otázce zákonných záležitostí výzev poukázal žalobce na usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu (dále jen NSS) č.j. 9Afs 110/2007-102, v návaznosti na nějž shledal výzvy vydané v posuzované věci jako nekvalifikované a nekonkrétní. S ohledem na znění ust. § 43 odst. 1 zák. č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků, ve znění pozdějších předpisů (dále jen ZSDP) ani jedna výzva neobsahuje žádnou pochybnost. Text výzvy je nesplnitelný i bez ohledu na dosavadní judikaturu k této otázce. Nelze zjistit, jakého charakteru jsou pochybnosti a tedy, jaké důkazní prostředky lze dále použít. Na základě uvedeného žalobce opět dovozuje, že pokud byly vytýkácí výzvy neplatné pro nedostatek srozumitelnosti, určitosti a absence jejich esenciálních náležitostí, není zde žádný úkon správce daně, který by směřoval k odchýlnému vyměření daně, než ji žalobce přiznal. Žalobce se proto domnívá, že daň byla vyměřena konkludentně v souladu s ust. § 46 odst. 5 ZSDP. V další části žaloby žalobce argumentuje své důvody, pro které se domnívá, že za časový rozdíl mezi tím, kdy byl nadměrný odpočet fakticky vrácen a kdy vrácen měl být, náleží žalobci úrok z nadměrného odpočtu. Žalobce zmiňuje zavedenou praxi finančních úřadů, vedoucí ke gigantickému nadužívání vytýkácích řízení, k nimž nebyl nikdy žádný důvod a označuje je za faktické zneužívání práva státem. Dále poukázal na právní úpravu Evropského společenství, a to směrnici Rady 2006/112/ES ze dne 28.11.2006, o společném systému daně

z přidané hodnoty a judikaturu ESD vztahující se k tzv. šesté směrnici Rady 77/388/EHS. Na základě uvedeného se žalobce domáhá, aby soud vyslovil, že správce daně byl povinen vrátit daňovému subjektu nadměrný odpočet zvýšený o úrok vypočtený podle § 64 odst. 6 ZSDP. Rovněž se domáhá zrušení obou napadených rozhodnutí, jakož i zrušení výzev správce daně k odstranění pochybností ze dne 5.2.2009 (zdaňovací období prosinec 2008) a ze dne 5.6.2009 (zdaňovací období duben 2009).

Žalovaný ve vyjádření uvedl, že předmětem daně jsou rozhodnutí o vyměření DPH za uvedená zdaňovací období a nikoliv rozhodnutí o úroku ve smyslu § 64 ZSDP. Ve věci žádosti o úrok z titulu žalobcem tvrzeného zavinění přeplatku ze strany správce daně byla vydána samostatná rozhodnutí správce daně. K otázce data vyměření daně žalovaný uvedl, že v obou posuzovaných věcech správce daně vyjádřil pochybnosti o výši přiznané daňové povinnosti příslušnými výzvami, jimiž bylo zahájeno vytýkácí řízení, po jehož provedení byla žalobci v souladu s ust. § 46 odst. 4 ZSDP vyměřena daňová povinnost. Žalovaný má za to, že daňová povinnost byla vyměřena v obou případech ke správnému datu, a to ke dni vydání napadených platebních výměrů a nikoliv konkludentně podle ust. § 46 odst. 5 ZSDP, a to z toho důvodu, že daňová povinnost byla vyměřena po vytýkáčím řízení, které dle dostupné judikatury představuje absolutní překážku pro možnost konkludentního vyměření daně. Pokud správce daně zahájí podle ust. § 43 ZSDP vytýkácí řízení, je po jeho ukončení vždy povinen vydat platební výměr, a to i tehdy, pokud po vytýkáčím řízení dospěje k závěru, že veškeré údaje uvedené daňovým subjektem v daňovém přiznání jsou správné. I v takovém případě je za den vyměření daně považován den vydání platebního výměru. Žalovaný dále uvedl, že se obecně ztotožňuje s názorem žalobce, že daňovému subjektu v souladu s evropskými pravidly pro uplatňování DPH a v souladu s ust. § 105 zák.č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty, ve znění pozdějších předpisů (dále ZDPH) v případě vzniku vratitelného přeplatku z titulu vyměření nadměrného odpočtu přínáleží právo na jeho vrácení a stejně tak, že pokud dojde k zaviněnému přeplatku ze strany správce daně, náleží daňovému subjektu úrok z přeplatku podle § 64 ZSDP. V uvedených případech vratitelné přeplatky z titulu vyměření jednotlivých nadměrných odpočtů postupně vznikly, ale byly žalobci v souladu s ust. § 105 ZDPH v zákonné lhůtě vráceny. Žalovaný se proto nedomnívá, že by správce daně zavinil vznik přeplatku a že by žalobci vznikl nárok na vyplacení úroku ve smyslu ust. § 64 ZSDP. K pochybnostem o konkrétnosti a určitosti výzev podle ust. § 43 ZSDP žalovaný uvedl, že v obou případech správce daně identifikoval příslušné daňové přiznání, u něhož vznikly pochybnosti, vymezil, že tyto pochybnosti se týkají všech zdanitelných plnění vykázaných za dané období v řádku 210 a nároku na odpočet daně splnění vykázaných na řádku 310. Pochybnost je odůvodněna tím, že dva druhy údajů jsou oproti předchozímu zdaňovacímu období abnormálně zvýšeny (první z uvedených výzev). Žalovaný připustil, že správce daně mohl uvedenou výzvu formulovat podrobněji a lépe, nicméně se domnívá, že použitá formulace žalobci umožnila seznat, jaké pochybnosti správce daně choval. Výzva byla formulována natolik určitě a srozumitelně, že umožňovala odpovídajícím způsobem na ni reagovat. Pokud jde o druhou výzvu, uvedl správce daně, že kterým zdanitelným plněním své pochybnosti vztahuje a pochybnosti jsou dále také specifikovány ve vztahu k nárůstu ekonomické činnosti, podřazení pod daňovou povinnost z titulu DPH a také ve vazbě na uplatnění nároku na odpočet. Tato výzva

podle žalovaného v plné míře a jasným způsobem vymezuje, jaké pochybnosti správce daně choval. Žalobce mohl v tomto případě na podezření správce daně kvalifikovaně reagovat. Dále žalovaný uvedl, že žalobce zcela chybně dovozuje, že došlo k tzv. konkludentnímu vyměření daně ve smyslu ust. § 46 odst. 5 ZSDP. Žalobcem zmiňovaný rozsudek ESD ve věci Garage Molenheide se daného případu dotýká pouze okrajově, neboť se vztahuje k zadržení již existujícího přeplatku, když ve věci žalobce došlo ke vzniku jednotlivých přeplatků až vyměřením daně, a to vydáním platebních výměrů po ukončení vytýkácího řízení. Žalovaný se ztotožňuje s názorem žalobce, že vrácení nadměrného odpočtu je jedním z prvků zajišťujících fungování neutrality DPH, avšak tento princip byl z evropských pravidel uplatňování DPH již v minulosti plně implementován do českého právního řádu, když ze ZDPH vyplývá, že pokud je vyměřena daňová povinnost – nadměrný odpočet a tímto vyměřením vznikne vratitelný přeplatek, pak se tento vrací v zákonem stanovené lhůtě 30-ti dnů od vyměření, přičemž tato úprava není nijak v rozporu s evropskými pravidly pro uplatňování DPH. Žalovaný se neztotožňuje s tvrzením žalobce, že by žalovaný resp. správce daně nezákonným zadržováním nadměrných odpočtů využíval daňových subjektů jako jakéhosi úvěrového místa pro stát. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby.

Při přezkoumání napadených rozhodnutí vycházel krajský soud ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 zák. č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, v platném znění - dále jen s.ř.s.) a v souladu s dispoziční zásadou (§ 75 odst. 2 s.ř.s.) byl vázán žalobními body obsaženými v žalobě.

Z obsahu správního spisu krajský soud zjistil, že žalobce podal dne 15.1.2009 přiznání k DPH za prosinec 2008 a dne 25.5.2009 přiznání k DPH za měsíc duben 2009. Ve vztahu k prvnímu z daňových přiznání vydal správce daně tj. Finanční úřad v Prostějově (dále jen správce daně) dne 5.2.2009 pod č.j. 16931/09/325912807703 výzvu k odstranění pochybností podle ust. § 43 ZSDP, v níž uvedl, že v souvislosti s podaným daňovým přiznáním vznikly pochybnosti o správnosti, pravdivosti, průkaznosti a úplnosti údajů, vykázaných v oddílu B přiznání, neboť *„v porovnání s předešlými měsíci vykazujete zvýšená přijatá a uskutečněná zdanitelná plnění s místem plnění v tuzemsku. Prokažte zejména uskutečnění zdanitelných plnění vykázaných na řádku 210 přiznání k dani z přidané hodnoty a nárok na odpočet daně z plnění vykázaných na řádku 310 přiznání k dani z přidané hodnoty“*. V další části výzvy byl žalobce vyzván k předložení evidence podle § 100 ZDPH a dále k předložení *originálů všech písemností, které se vztahují k přijatým a uskutečněným plněním za období prosinec 2008 a mohou být důkazním prostředkem v daňovém řízení. Jedná se zejména o smlouvy, objednávky, dodací listy, předavací a přebírací protokoly, doklady o přepravě, bankovní výpisy a doklady o úhradách za přijatá a uskutečněná zdanitelná plnění, vykázaná k přiznání k DPH*. Ve vztahu k druhému daňovému přiznání pak vydal správce daně dne 5.6.2009 pod č. j. 87091/09/325912807703 výzvu podle § 43 ZSDP, v níž uvedl, že vznikly pochybnosti o správnosti, pravdivosti, průkaznosti a úplnosti údajů vykázaných v oddílu C přiznání, neboť *„výše přijatých zdanitelných plnění od tuzemských plátců a rovněž výše uskutečněných zdanitelných plnění značně přesáhly hodnoty vykazované v předchozích zdaňovacích obdobích, a to v lednu 2009 a v únoru 2009. Správce daně má pochybnosti o tom, co způsobilo nárůst ekonomické činnosti,*

zda tato činnost je předmětem DPH a zda u souvisejících plnění bylo možné uplatnit nárok na odpočet“. V další části výzvy byl žalobce vyzván, aby předložil evidenci podle ust. § 100 ZDPH, doklady vztahující se ke zdaňovacímu období, zejména daňové doklady, přijaté, vydané, pokladní doklady, výpisy z bankovních účtů, příp. další důkazní prostředky, na základě nichž prokáže, že uplatněná přijatá plnění byla uplatněna v souladu s § 72 a § 73 ZDPH. Vytýkací řízení byla ukončena platebními výměry na DPH ze dne 15.10.2009 č.j. 132700/09/325912807703 a ze dne 21.10.2009 č.j. 134142/09/325912807703, která se svým obsahem nelišila od podaných daňových přiznání. Proti těmto rozhodnutím podal žalobce odvolání, o nichž bylo rozhodnuto napadenými rozhodnutími žalovaného.

Podle ust. § 43 odst. 1 ZSDP, vzniknou-li pochybnosti o správnosti, průkaznosti, nebo úplnosti podaného daňového přiznání nebo hlášení, popř. dodatečného daňového přiznání nebo následného hlášení a dalších písemností, předložených daňovým subjektem, nebo o pravdivosti údajů v nich uvedených, správce daně ve výzvě sdělí daňovému subjektu tyto pochybnosti způsobem umožňujícím daňovému subjektu určitou odpověď a předložení důkazních prostředků. Současně správce daně vyzve daňový subjekt, aby se k těmto pochybnostem vyjádřil, zejména, aby neúplné údaje doplnil, nejasnosti vysvětlil a nepravdivé údaje opravil, nebo pravdivost údajů řádně prokázal.

K otázce právně relevantní podoby výzvy podle ust. § 43 odst. 1 ZSDP zaujal stanovisko rozšířený senát NSS, a to v usnesení ze dne 8.7.2008 č.j. 9 Afs 110/2007-102, kde vyslovil, že: *„Ve výzvě správce daně podle § 43 daňového řádu musí být uvedeny konkrétní skutkové důvody zakládající pochybnosti o správnosti, průkaznosti nebo úplnosti podaného daňového přiznání nebo hlášení, popřípadě dodatečného daňového přiznání nebo následného hlášení a dalších písemností předložených daňovým subjektem, nebo o pravdivosti údajů v nich uvedených. Výzva odkazující pouze na příslušný řádek takového přiznání či hlášení nebo takové písemnosti tomuto požadavku zpravidla neodpovídá.“* V odůvodnění tohoto svého závěru rozšířený senát NSS vycházel mj. z čl. 2 odst. 2 Listiny základních práv a svobod (dále jen Listina), který předepisuje, že státní moc lze uplatnit jen v případech a v mezích stanovených zákonem, a to způsobem, který zákon stanoví a dále z čl. 4 odst. 1 Listiny, který stanoví, že povinnosti mohou být ukládány toliko na základě zákona a v jeho mezích a jen při zachování základních práv a svobod. Z uvedeného pak dovodil, že kontrolní oprávnění správce daně mohou být uplatňována jen za podmínek, které stanoví zákon a způsobem, jenž odpovídá smyslu a účelu příslušných zákonných ustanovení. Poukázal na skutečnost, že stát si může stanovit relativně široce pojatý a na základě namátkovosti založený systém výběru toho, kdo bude podroben kontrole a kdo nikoliv a co bude kontrolováno, ovšem jen za předpokladu, že takovýto systém sváže pevnými procesními pravidly umožňujícími kontrolovanému subjektu účinně hájit svá práva. Skutečnost, že kontrolovaný subjekt může být podroben namátkové kontrole, však musí být z ustanovení zákona zakládajících kontrolní pravomoc příslušného orgánu zřetelně patrná. Není-li tomu tak či dokonce jsou-li příslušná zákonná ustanovení formulována tak, že kontrola je podmíněna toliko předchozím splněním určitých podmínek (např. tím, že ten, kdo má být podroben kontrole, se musí před tím chovat určitým způsobem či vykazovat určitou zákonem předepsanou vlastnost), není možno zákon vykládat jako oprávnění kontrolního orgánu k namátkové kontrole, nýbrž jako

oprávnění ke kontrole toliko za předpokladu, že jsou splněny zákonem definované podmínky. Takovýmto případem, kdy předpokladem kontroly státním orgánem je existence zákonem definovaných podmínek, je právě ust. § 43 odst. 1 ZSDP, z něhož vyplývá pro správce daně oprávnění oslovit toliko takový daňový subjekt, který vykazuje zákonem definovanou vlastnost. Touto vlastností je, že ve vztahu k dotyčnému daňovému subjektu má správce daně pochybnost o správnosti, o průkaznosti nebo úplnosti podaného daňového přiznání. Právě existence či neexistence zákonem stanoveného typu pochybnosti správce daně je onou relevantní vlastností, která odlišuje ty daňové subjekty, které mohou být podrobeny postupu správce daně podle § 43 ZSDP a subjekty, které takovému postupu být podrobeny nesmí. K naplnění zákonných předpokladů pro výzvu dle ust. § 43 odst. 1 ZSDP pak postačí důvodné podezření založené na dostatečně konkrétních a přesvědčivých poznatcích správce daně či na jeho analýzách opřených o skutkové důvody. Musí tedy jít o poznatky či analýzy mající skutkový základ a vztahující se k daňově relevantní činnosti daňového subjektu a opírající se o logickou a racionální úvahu.

V posuzované věci výzva správce daně ze dne 5.2.2009 č.j. 16931/09/325912807703 obsahuje konstataci, že podané daňové přiznání vykazuje v porovnání s předešlými měsíci zvýšená přijatá a uskutečněná zdanitelná plnění. Žalobci bylo proto uloženo, aby prokázal uskutečnění zdanitelných plnění vykázaných na řádku 210 a nárok na odpočet daně z plnění vykázaných na řádku 310 daňového přiznání. Následuje zcela obecná povinnost k předložení záznamní povinnosti a všech dokladů relevantních pro příslušné řádky. Tato výzva nesděluje pochybnosti správce daně jasným a srozumitelným způsobem tak, aby daňový subjekt byl schopen na ni kvalifikovaně reagovat. Lze konstatovat, že výzva nesděluje žádné pochybnosti správce daně, neboť porovnání s předešlými měsíci a odkaz na konkrétní řádky daňového přiznání neobsahují žádnou analýzu správce daně, z níž by vyplývaly jakékoliv konkrétní pochybnosti.

Velmi obdobně vyznívá také výzva správce daně ze dne 5.6.2009 č.j. 87091/09/325912807703, v níž sice již není odkaz na konkrétní řádky daňového přiznání, i když je zde rovněž obsaženo vyjádření rozdílu mezi přijatými a uskutečněnými zdanitelnými plněními v porovnání s předchozími zdaňovacími obdobími. Správce daně zde vyslovil, že „*má pochybnosti o tom, co způsobilo nárůst ekonomické činnosti, zda tato činnost je předmětem DPH a zda u souvisejících plnění bylo možné uplatnit nárok na odpočet*“. Správce daně sice použil výraz „pochybnosti“, avšak z logiky stavby věty lze dovodit, že víceméně účelově, zřejmě aby dostál dikci ust. § 43 ZSDP, neboť v podstatě touto větou sděluje, že mu není nic známo o tom, co způsobilo nárůst ekonomické činnosti a jaká tato činnost byla ve vztahu k DPH. Správce daně touto větou vyjadřuje domněnku, že nemusí být z hlediska DPH vše v pořádku, která však není podpořena žádným racionálním důvodem. Krajský soud je toho názoru, že prostá neznalost poměrů žalobce v daném zdaňovacím období nemůže ještě sama o sobě způsobovat pochybnost. Pochybnost může vyvstat až na základě alespoň rámcové znalosti podstaty určitého jevu, a proto i takto pojatou výzvu správce daně považuje za neurčitou a nesrozumitelnou a tedy nesplňující předpoklad, aby byl žalobce schopen na ni kvalifikovaně reagovat. Správcem daně vyjádřený dojem z daňového přiznání spíše signalizuje předpoklad pro provedení daňové kontroly dle § 16 ZSDP. Následný výčet důkazních prostředků, které mají být předloženy, je jako v případě předchozí

výzvy požadavkem na splnění zcela obecné povinnosti k předložení záznamní povinnosti a všech dokladů relevantních z hlediska obsahu daňového přiznání. Podrobnosti k jednotlivým zdanitelným plněním, jejichž doplnění se správce daně domáhá, totiž nejsou z daňového přiznání zjistitelné nikdy. Jejich neuvedení proto samo o sobě žádnou pochybnost zakládat nemůže. K oběma posuzovaným výzvám lze uvést, že jakkoliv správcem daně vznesené pochybnosti nemusejí mít a ve většině případů ani nemohou mít charakter jistoty, jak se ostatně vyjádřil i rozšířený senát NSS ve svém rozhodnutí č.j. 9Afs 110/2007-102, vždy musí jít o důvodné podezření, založené na dostatečně konkrétních a přesvědčivých poznatcích, přičemž tyto poznatky či analýzy musí mít skutkový základ vztahující se k daňově relevantní činnosti daňového subjektu a musí se opírat o logickou a racionální úvahu.

Na základě shora uvedené argumentace dospěl krajský soud k závěru, že obě posuzované výzvy nesplnily zákonné předpoklady ust. § 43 odst. 1 ZSDP, neboť skutečně neobsahují konkrétní pochybnosti správce daně, jež by se opíraly o logickou a racionální úvahu. Nesdělují pochybnosti správce daně jasným a srozumitelným způsobem umožňujícím kvalifikovanou reakci žalobce. Posuzované výzvy, kterými byla zahájena vytykáací řízení, je tedy nutno označit za nezákonné, což způsobuje nezákonnost celého následujícího vytykáacího řízení, neboť kde není zákonný začátek, nemůže následovat ani zákonný průběh. Tato žalobní námitka je proto důvodná. Zákonnost těchto výzev byla posouzena v souladu s ust. § 75 odst. 2 věty druhé s.ř.s., podle které soud pokladové rozhodnutí přezkoumávaného správního rozhodnutí přezkoumá z hlediska jeho zákonnosti, jeho příp. nezákonnost však pouze vysloví, aniž by toto rozhodnutí zrušil.

Vzhledem k charakteru vady řízení považuje krajský soud za nadbytečné zabývat se hmotněprávními žalobními námitkami, neboť se týkají daňového řízení, které je za daného skutkového a právního stavu věci nutno zopakovat.

Na základě shora uvedené argumentace krajský soud napadená rozhodnutí žalovaného zrušil pro nepřezkoumatelnost spočívající v nedostatku důvodů rozhodnutí (§ 76 odst. 1 písm. a) s.ř.s.) a pro podstatné porušení ustanovení o řízení před správním orgánem, mohlo-li mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé (§ 76 odst. 1 písm. c) s.ř.s.). Současně krajský soud věci vrátil žalovanému k dalšímu řízení (§ 78 odst. 4 s.ř.s.). Při novém projednání věci je žalovaný vázán právním názorem soudu (ust. § 78 odst. 5 s.ř.s.).

Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., neboť žalobci, který měl ve věci úspěch, vznikly s tímto řízením náklady, a to zaplacením soudních poplatků v celkové výši 4.000,- Kč a dále v souvislosti se zastoupením daňovým poradcem, a to za 2 úkony právní služby po 2.100,-Kč a 2x režijní paušál po 300,- Kč (ust. § 6 odst. 1, § 7, § 9 odst. 1, § 11 odst. 1 písm. a) a d) a § 13 odst. 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu, v platném znění). Celková částka náhrady nákladů řízení tak činí 8.800,-Kč. Vzhledem k odlišné úpravě s.ř.s. a zákona č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu, v platném znění (dále jen o.s.ř.), týkající se nabytí právní moci rozhodnutí, stanovil soud žalovanému k plnění lhůtu 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku (ust. § 54 odst. 5 s.ř.s., § 159 a § 168 o.s.ř.). Podle ust. § 149 odst. 1 o.s.ř. za použití ust. § 64 s.ř.s. zavázal soud

žalovaného zaplatit náhradu nákladů řízení k rukám daňového poradce, který žalobce v řízení zastupoval.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **je možno** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů po doručení tohoto rozhodnutí k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně.

Nesplní-li povinný dobrovolně, co mu ukládá toto vykonatelné rozhodnutí, může oprávněný podat návrh na soudní výkon rozhodnutí.

V Ostravě dne 31. května 2012

JUDr. Monika Javorová
předsedkyně senátu